

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ความสำคัญของการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน

บุคคลที่รู้จักและเข้าใจเด็กยิ่งกว่าใคร ๆ ใดแก่ พ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็ก และครู ไม่มีใครจะรู้เรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่ที่บ้านของเด็กดีไปกว่าพ่อแม่ และความรู้ความเข้าใจในชีวิตความเป็นอยู่ของเด็กนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครู ที่จะช่วยให้เข้าใจเด็ก และรู้จักเด็กได้ดีขึ้น อันจะเป็นข้อมูลในการพิจารณาเพื่อจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กในโรงเรียน การพบปะแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นระหว่างพ่อแม่และครูจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ในการจะจัดอบรมหรือสร้างเสริมประสบการณ์ทั้งหลายให้สอดคล้องกันทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน เพื่อให้เด็กได้พัฒนาไปในทางที่ดีที่สุด

นักการศึกษาหลายท่านมีความคิดเห็นในทางสนับสนุนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ได้แก่

ชววิช บุรีรักษ์ (2501:8-10) กล่าวว่า ความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน มีความสำคัญมากต่อการช่วยให้เด็กก้าวไปสู่ความสำเร็จ ทั้งนี้โดยทั้งสองฝ่ายต้องมีจุดหมายร่วมกันคือให้โอกาสแก่เด็กที่จะมีความสุข ท่องทำควมใจรักและมุ่งหวังให้เด็กออกไปเผชิญโลกด้วยร่างกายและจิตใจที่ได้รับการเตรียมพร้อมมาแล้วทุกอย่าง

พจน ชาญชัย (2506:12-16) มีความเห็นว่าการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียน มีความมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเข้าใจตรงกัน อันจะนำมาซึ่งความร่วมมือในการสร้างตัวเด็กให้เจริญงอกงามขึ้น ในแนวที่พึงประสงค์

เกรียง เอี่ยมสกุล (2506:6) กล่าวถึงความสำคัญของผู้ปกครองและครูว่า การที่เด็กจะเรียนได้หรือไม่ ได้ดีหรือไม่คืออย่างไร ย่อมขึ้นอยู่กับบุคคล 3 คนคือ ตัวเด็กเอง บิดามารดาหรือผู้ปกครอง และครู โดยเฉพาะตัวเด็กนั้นมีปัญหาที่เห็นได้ง่าย ๆ 4 อย่างคือ เรื่องสมองหรือสติปัญญา สุขภาพร่างกาย อารมณ์และความประพฤติ แม้จะเป็นเรื่องของเด็กเอง บิดามารดา ผู้ปกครองและครูมีอิทธิพลอย่างสำคัญที่สุด ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้

อรสา ภาวารี ปุ๊กพุด (2514:16) กล่าวไว้ว่า ชีวิตการเป็นนักเรียนนั้นย่อมได้รับอิทธิพลจากบุคคลสองฝ่ายควบคู่กันคือผู้ปกครองและครู ซึ่งโดยอุคคคติแล้ว บุคคลทั้งสองฝ่ายนี้ ย่อมจะมีความต้องการให้เด็กเจริญเติบโตขึ้นทุก ๆ ทางทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (2515:5) กล่าวถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองว่า บทบาทของครูนั้นกล่าวได้ว่า มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อการพัฒนาการศึกษาของประเทศเมื่อประชาชนมีการศึกษาที่เพียงพอ หรือมีพื้นฐานความดี การพัฒนาอื่น ๆ ก็เป็นไปโดยสะดวก แต่การพัฒนาการศึกษาเพื่อให้เป็นพื้นฐานของความเจริญต่อไปจะไม่ได้ผลเท่าที่ควร ถ้าหากขาดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับโรงเรียน กับนักเรียน และกับพ่อแม่ผู้ปกครองของนักเรียน

สุนน อมรวิวัฒน์ (2519:1) กล่าวว่า เด็กที่จะเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีนั้นเปรียบได้กับผลงานของประติมากรซึ่งต้องการความประณีต ละเอียดยิ่ง และสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของเจ้าของผลงานได้ เด็กก็มีชีวิต ความรู้สึกนึกคิด และวิญญาณที่มีทั้งความซื่อและความดี เด็กถูกปั้นจากบุคคลถึง 3 พวก คือผู้ปกครอง ครู และสิ่งแวดล้อมในสังคมเมื่อโตที่คน 3 พวกนี้เอาแต่ใจตัวต่างพากันตกแต่งเด็กไปตามใจชอบ ผลก็คือเด็กกลายเป็นรูปปั้นที่ผูกเขี้ยวไม่งคางาม แต่ถ้าทั้ง 3 ฝ่ายร่วมมือกัน รวมทั้งตัวเด็กเองด้วยแล้ว ผลงานก็จะออกมาดี กล่าวคือได้เด็กที่เติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่ดีในสังคม

สุพิชญา ชีระกุล (2521:56) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียนว่า เพื่อต้องการให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อความเข้าใจอันดีต่อกัน ตลอดจนความร่วมมือร่วมใจกันอบรมสั่งสอนบุตรธิดาให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

พรทิพย์ รัตนวิเชียร (2522:50) มีความเห็นว่าครูและผู้ปกครองควรมีความเข้าใจกันดีและดีต่อกันสัมพันธ์กันเสมอ เพราะผู้ปกครองจะเป็นผู้ช่วยเหลือในกิจการของโรงเรียนได้เป็นอย่างดียิ่ง ในปัจจุบันนี้ผู้ปกครองมีบทบาทในการให้การศึกษแก่เด็กโดยร่วมมือกับครูอย่างใกล้ชิด แล้วปรึกษาหารือกัน จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการอย่างสมบูรณ์ นอกจากนั้นยังจะช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจถึงกิจการของโรงเรียน มีความสนใจในการศึกษาของเด็ก และทำให้มีความรู้สึกรับผิดชอบในการให้การศึกษอบรมในที่สุด

ลีปเปอร์ (Leeper 1972:373) กล่าวว่าบ้านและโรงเรียนมีหน้าที่สำคัญที่จะให้แนวการศึกษาแก่เด็ก และโรงเรียนไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากปราศจากความเข้าใจ และการสนับสนุนการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

บทบาทของผู้ปกครองด้านการศึกษา

พ่อแม่ ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตของเด็ก บทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อเด็กนั้น มีใช้ว่าจะจำกัดเฉพาะการเลี้ยงดู อบรม บ่มนิสัยเท่านั้น บทบาทที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้ปกครองต้องกระทำคือ การให้การศึกษากนุตรหลานของตน

ผู้ปกครองเป็นผู้ต้องรับผิดชอบในเรื่องการเรียนของนักเรียนดังที่ กอ สวัสดิคามาธิย (2521:21) กล่าวว่า ผู้ปกครองนั้นเป็นบุคคลซึ่งจะรับผิดชอบการเล่าเรียนของเด็กในโรงเรียน ถึงแม้จะไม่มีควมรับผิดชอบในกิจการของโรงเรียนเต็มที่ก็ตาม แต่ผลของการศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนมักจะตกไปอยู่กับผู้ปกครองเพราะฉะนั้นผู้ปกครองจึงเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนในชั้นสุดท้าย ความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า "ในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนของเด็ก ๆ น่าจะเป็นความรับผิดชอบของผู้ปกครอง ยิ่งกว่าจะมอบภาระให้เป็นของโรงเรียนฝ่ายเดียว" (อาทร รัตนค่านวณ 2522:20-22)

บทบาทของผู้ปกครองในด้านการศึกษานั้น อาจจะทำได้หลายแนวทาง ซึ่งผู้ปกครองต้องรับรู้และทำความเข้าใจในบทบาทของตน และนำไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลดีต่อการศึกษาเล่าเรียนของเด็ก เพราะผู้ปกครองมีส่วนส่งเสริมและสนับสนุนในเรื่องการศึกษาของเด็กโดยตรงดังกล่าวแล้ว

สิ่งที่ผู้ปกครองจะร่วมมือกับครูหรือทางโรงเรียนนั้น อรสา กุมาริ ปุกพุก (2514:16-17) กล่าวว่า ผู้ปกครองควรร่วมมือและกระทำ ในเรื่องต่อไปนี้

1. ร่วมมืออบรมสั่งสอน แต่ละฝ่ายทั้งผู้ปกครองและครูไม่ควรเถียงกัน เพราะเด็กย่อมมีเวลาอยู่ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

2. ร่วมมือกันในเรื่องของการเรียน สิ่งที่ผู้ปกครองจะร่วมมือได้สะดวกที่สุดในเรื่องการเรียนนี้ คือ การดูแล เอาใจใส่ กวดขันให้เด็กได้ทำงานที่ครูมอบหมายในลักษณะของ "การบ้าน" ซึ่งไม่แต่เพียงการทำลงในสมุดส่งเท่านั้น แม้การหักเพาะเมล็ดพืชต่าง ๆ

การเจริญเติบโตของพืชและสัตว์ ฯลฯ ผู้ปกครองก็น่าที่จะร่วมมือบอกกล่าวตักเตือนให้เด็กสนใจด้วย เพื่อเป็นการเลือกการเรียนในชั้นให้เป็นที่ไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ผู้ปกครองควรพยายามหาทางอำนวยความสะดวกให้แก่โรงเรียนเมื่อมีโอกาส

4. ช่วยเป็นวิทยากรให้ทางโรงเรียน มีบทเรียนและเรื่องน่ารู้เป็นจำนวนมาก ที่นักเรียนควรทราบ แต่ครูไม่สามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจโดยละเอียด ผู้ปกครองอาจมีความรู้ ความสามารถมากกว่าเพราะประกอบอาชีพนั้น ๆ อยู่ เช่น การประดิษฐ์ ช่างไม้ เป็นต้น

5. ช่วยในค่านันทนทรัพย์สิ่งของ

6. ช่วยเป็นแหล่งในการหาอุปกรณ์การศึกษาเล่าเรียน

7. ช่วยเหลือบุคคลในโรงเรียนเป็นการส่วนตัว

8. มีความเข้าใจที่ต่อกันและพร้อมที่จะอภิบาลได้เสมอ

นักเรียนที่กำลังเรียนในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น สิ่งที่คุณปกครองควรอบรมสั่งสอนเพิ่มเติมจากทางโรงเรียนมีหลายเรื่อง ละเมียด ลิมอักษร (2520:16-17) กล่าวว่า สิ่งที่คุณปกครองนักเรียนระดับประถมศึกษาควรสั่งสอนอบรมเด็กคือ

1. การเข้าใจในค่าของเงินและการใช้เงิน อาจให้เด็กจ่ายอาหารกลางวันเอง และจ่ายของเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามความพอใจเพื่อฝึกให้รู้จักค่าของเงิน รู้จักใช้เงิน และรู้จักประหยัดเงินวันละเล็กน้อย

2. การมีส่วนร่วมรับผิดชอบกิจการภายในบ้าน ผู้ปกครองควรอบรมเด็กทั้งชายและหญิง ให้มีส่วนช่วยเหลือกิจการภายในบ้าน เช่น การทำความสะอาด การล้างถ้วยชาม การจัดเก็บโต๊ะอาหาร การรดน้ำต้นไม้ การตกแต่งสวนภายในบ้าน ฯลฯ เป็นการช่วยเหลือผู้ปกครองเท่าที่จะทำได้ จะเป็นการฝึกความรับผิดชอบ ส่งเสริมความภูมิใจ และความมั่นใจในตัวเองขึ้นในตัวเด็ก

3. ความร่วมมือกับหมู่คณะ ผู้ปกครองควรที่จะอบรมให้เด็กเห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกัน โดยฝึกให้เด็กรู้จักให้ความร่วมมือกับสมาชิกในบ้าน ในโรงเรียนและในชุมชนในเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ

พจน พิศระสุภา (2516:76) และสุมาลี สังข์ศรี (2521:73) ได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่จะปฏิบัติต่อบุตรหรือนักเรียนในปกครอง ในทัศนคติที่สอดคล้องกันคือ

1. บิดามารดามีส่วนสร้างความอบอุ่น ความมั่นคงและเสริมสร้างกำลังใจให้แก่บุตรและนักเรียนในปกครองเป็นอย่างมาก เป็นต้นว่าความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของบิดามารดา แนะนำในเรื่องที่มีประโยชน์ต่อการเรียน สนับสนุนในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนอย่างเต็มกำลังความสามารถ
2. ถ้าเป็นไปได้ ควรเลือกทำเลสำหรับที่อยู่อาศัยในบริเวณที่สงบเงียบปราศจากสิ่งรบกวนและควรจัดหาห้องส่วนตัวให้สมาชิกในครัวเรือน ก็ไม่ควรมากเกินไป ทั้งนี้เพื่อให้มีสมาธิในการศึกษาเล่าเรียนที่บ้านของนักเรียน
3. พยายามให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียน เช่น คอยดูแลให้ไ้มีเวลาทำงานที่ครูมอบหมายให้อย่างสม่ำเสมอ โดยไม่มอบงานทางบ้านให้แก่เด็กเรียนมากเกินไปจนไม่อาจปลีกเวลาเพื่อทบทวนบทเรียนได้เลย
4. ควรปกครองนักเรียนด้วยความยุติธรรม ไม่บังคับหรือความใจมากเกินไป
5. ให้นักเรียนมีเงินสำหรับใช้จ่ายแต่ละวันอย่างเพียงพอและมีเครื่องมือ-เครื่องใช้สำหรับเล่าเรียนครบทุกอย่าง
6. เอาใจใส่ดูแลสุขภาพของนักเรียน เมื่อเจ็บไข้ไม่สบาย ต้องรีบพาไปรักษาหาหนังสือที่มีประโยชน์ให้อ่าน และแนะนำให้รู้จักเลือกอ่านหนังสือที่มีคุณค่า และรู้จักการยกย่องเพื่อน

อาพร รัตนคำนวม (2522:20-22) ได้ถอดความจากข้อเขียนของ โมยาไพน์ (Moya Pine) ซึ่งเสนอแนะว่าผู้ปกครองมีบทบาทในการช่วยเหลือการเรียนของเด็กโดย

1. จัดเวลา สถานที่และอุปกรณ์การเรียนการสอน สนใจที่จะพูดถึงเรื่องการบ้านที่เด็กได้รับมอบจากครู ช่วยตรวจดูเมื่อเด็กทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว
2. ช่วยสอนในเรื่องที่เป็นปฏิบัติการขั้นพื้นฐาน
3. ติดตามการปฏิบัติงานของโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ
4. อธิบายทุกสิ่งที่จะกระตุ้นเตือนให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะสำหรับพ่อแม่ ผู้ปกครองเกี่ยวกับการปฏิบัติตนต่อบุตรหลาน โดย
ธีระ รัชบุษยธรรม (2527:68-69) มีหลายเรื่องที่พ่อแม่ผู้ปกครองควรได้ปฏิบัติตาม เช่น

1. ให้ความรัก ความอบอุ่น เอาใจใส่ สนใจและเข้าใจเด็กอย่างเพียงพอ
2. พยายามสังเกตเด็กที่อยู่ในความปกครองของตนนั้น ชอบที่จะทำกิจกรรม
อะไรบ้าง พยายามหาสิ่งที่มีประโยชน์ให้เด็กได้ทำตามความชอบ
3. จัดหาหนังสือที่ตีพิมพ์ประโยชน์เหมาะสำหรับวัยเด็กที่อยู่ในความปกครองได้อ่าน
4. จัดสภาพแวดล้อมภายในบ้านให้น่าอยู่ มีบรรยากาศที่ดีเพื่อดึงดูดใจให้เด็ก
อยากอยู่บ้าน

บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ

กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพนั้น เป็นกลุ่มประสบการณ์ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีพื้นฐาน
ในการที่จะประกอบอาชีพต่าง ๆ ในอนาคต กลุ่มนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
ของนักเรียน เช่น งานบ้าน เป็นต้น ผู้ปกครองจึงมีบทบาทสำคัญ และจำเป็นต้องเป็น
ผู้ช่วยเหลือสนับสนุนให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มนี้ เพื่อเพิ่มพูนทักษะอันเป็น
พื้นฐานในการประกอบอาชีพ

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพนั้น เกี่ยวข้อง
กับการประกอบอาชีพในท้องถิ่น จึงเกี่ยวข้องกับผู้ปกครองโดยตรง นักเรียนส่วนใหญ่เมื่อ
จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปแล้ว ต้องออกไปประกอบอาชีพ ผู้ปกครองจึงมีหน้าที่ในการ
ช่วยเหลือและส่งเสริมการเรียนรู้ เพราะผู้ปกครองก็ประกอบอาชีพต่าง ๆ อยู่แล้ว
ธนุ แสงศักดิ์ (2521:124) กล่าวถึงวิชาการงานและอาชีพว่าเป็นทั้งวิชาสามัญและวิชา
เพื่อประกอบอาชีพ เหตุที่ดีว่าเป็นวิชาสามัญเพราะต้องการให้นักเรียนมีความรู้ และมีทักษะ
อันเป็นประโยชน์ต่อความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันและดีว่าเป็นวิชาชีพเพราะเป็นวิชาที่จัด
ขึ้นเพื่อเตรียมสำหรับประกอบอาชีพหรือดำเนินอาชีพต่อเนื่องจากนิคมการค้า ที่ปีกระหว่าง
เป็นนักเรียน

การสอนนักเรียนให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างจริงจังนั้น ครูจะดูจากอาชีพ
ของครอบครัวเด็กเพื่อที่จะได้ไม่แยกอาชีพจริงของครอบครัวเด็กออกจากสิ่งที่เด็กกำลัง
ศึกษา เท่ากับเป็นการวางหลักสูตรการเรียนการสอนให้เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์

จริง ๆ ซึ่งจะทำให้มีผลศึกษาก็ยิ่ง (วิชัย วงษ์ใหญ่ 2525:455)

ความร่วมมือของท้องถิ่นหรือผู้ประกอบการในค้ำจุนการงานและพื้นฐานอาชีพนั้นทำได้ในหลายลักษณะ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525:452) กล่าวว่า เนื่องจากการเรียนการสอนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพพาหิงถึงงานอาชีพในท้องถิ่น ดังนั้นความร่วมมือกับท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะโรงเรียนจะต้องพยายามให้พ่อแม่ผู้ประกอบการและบุคคลในท้องถิ่นเข้าใจแนวคิดของโรงเรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษาค้นนี้ และให้ความช่วยเหลือโรงเรียนในค้ำจุนต่าง ๆ เกี่ยวกับความรู้และทักษะแก่นักเรียน ไม่ว่าจะเป็นค้ำจุนความรู้หรือช่วยเหลือในการฝึกงาน ช่วยเหลือในการจัดหาอุปกรณ์การเรียนตลอดจนการชักจูงให้ผู้เรียนสนใจและมองเห็นความสำคัญของงานอาชีพ และให้ผู้เรียนสามารถตัดสินใจเลือกอาชีพในอนาคตเองได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิเชียร เข็มเมือง (2519:บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความคิดเห็นของครูชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในการทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับร่างครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2518" กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งในโครงการทดลองใช้หลักสูตรจำนวน 62 คน เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบสอบถามผลการวิจัยด้านปัญหาที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตรคือ ครูส่วนมากมีปัญหาเรื่องอุปกรณ์การสอน ครูยังขาดความรู้ความถนัดในการสอนเนื้อหาบางเรื่อง ผู้เรียนขาดรอย และไม่พร้อมทางการเรียน ผู้ปกครองยังไม่เข้าใจหลักสูตร และไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผลการปฏิบัติที่บ้านของผู้เรียน

วรรัตน์ วรณเลิศลักษณ์ (2519:บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "บทบาทของสมาคมผู้ปกครองและครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา" ทำการศึกษาจากสมาชิกสมาคมผู้ปกครองและครูจำนวน 240 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย แล้วนำข้อมูลมาหาคำร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานของสมาคมบรรดาผลพอสมควร ปัญหาของสมาคมคือ ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือ สมาชิกเสนอให้สมาคมจัดหน่วยงานประชาสัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

✓ ช่างง ชูทัพ (2521:บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์เนื้อหาขงร่างหลักสูตรประถมศึกษาที่สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น" โดยใช้วิธีแจกแบบสอบถามให้ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 จำนวน 90 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นที่ควรพิจารณาในการจัดหลักสูตรเฉพาะกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพคือ นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ ประชาชนขาดความรู้ในด้านการเกษตร เช่น การทำนา ทำสวน ทำไร่ ขาดความรู้เรื่องการใช้ปุ๋ยและยาปราบศัตรูพืชอย่างถูกต้อง ดังนั้นเนื้อหาของหลักสูตรกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพที่ต้องปรับเข้ากับท้องถิ่นคือ จัดให้สอนวิธีการปรับปรุงการทำนา ปรับปรุงที่ดิน การทำสวนทำไร่ การพัฒนาอาชีพต่าง ๆ ในท้องถิ่น การเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวในด้านการเกษตร การเลี้ยงสัตว์ การสำรวจสภาพท้องถิ่น การป้องกันและกำจัดศัตรูพืช การอุตสาหกรรมในครอบครัว งานเสื่อผ้า งานประดิษฐ์ งานปั้น

มนูญ เศวตศิริ (2521:บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการเรียนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพค่านางานเกษตร จากหลักสูตร-ประโยชน์ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง พ.ศ. 2518" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนทดลองและโรงเรียนควบคุม กลุ่มละ 180 คน ใช้แบบทดสอบชุดงานเกษตร และแบบสังเกตกระบวนการทำงานของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนงานเกษตรเกี่ยวกับเพศของนักเรียน อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง วุฒิของครู ประสบการณ์ของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่

สุมาลี สังข์ศรี (2521:บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษานอก" ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 240 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียน ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้าน โดยการทดสอบค่าที (t-test) แล้วหาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้าน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนสภาพแวดล้อมทางบ้าน โดยทั่วไปของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ต่างก็อยู่ในเกณฑ์สูง นักเรียนที่มีสภาพแวดล้อมต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางบ้าน อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยอภิปรายว่า มิได้หมายความว่าสภาพแวดล้อมทางบ้านจะไม่มีผลสำคัญ แต่อาจจะอยู่ในช่วงที่ยังมีองค์ประกอบอื่นที่แสดงถึงความสำคัญออกมาเด่นชัดมากกว่า โดยมีสภาพแวดล้อมทางบ้านเป็นส่วนช่วยสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

✓ ยัสพร พงษ์พานิช (2523:บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง "ทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดกาญจนบุรีเกี่ยวกับวิชาการงานและอาชีพ ตามแนวหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521" ตัวอย่างประชากรเป็นผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยม

ศึกษานี้ที่ 1 จังหวัดกาญจนบุรี ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ค่าไคสแควร์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความต้องการให้บุตรหลานศึกษาต่อทางสายอาชีพ ซึ่งเป็นอาชีพที่ก่อให้เกิดความรู้ทางวิชาการ และวิชาอาชีพเฉพาะสาขามากกว่าวิชาสายสามัญ เพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่อนาคต สำหรับวิชาการงานและอาชีพซึ่งเป็นวิชาบังคับให้นักเรียนทุกคนต้องเรียน ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่าจำเป็น ส่วนวิชาอาชีพซึ่งเป็นวิชาเลือก ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่าจำเป็นเช่นเดียวกัน และสมควรที่จะนำมาเป็นวิชาบังคับแทนวิชาการงานและอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพเกษตรกรรม เพราะเป็นอาชีพหลักของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ นักเรียนทุกคนควรเรียนรู้ไว้

สมพงษ์ จิตระคัมภ์ (2524:37-38) ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของนักเรียนและผู้ปกครองในโรงเรียนทลองหลักสุตรประถมศึกษา 2521 เกี่ยวกับการเรียนการสอนตามแนวแผนการสอนที่ร่างขึ้น" ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 372 คน และผู้ปกครองจำนวน 203 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิดของนักเรียนและผู้ปกครอง ผลการวิจัยสรุปความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับผลกระทบของแผนการสอนคือ

1. ผู้ปกครองนักเรียนกว่า 90% มีความพอใจในการสอนของครูเป็นส่วนใหญ่
2. ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้พูดคุยหรือปรึกษาในเรื่องการเรียนของบุตรหลานมากนัก เนื่องจากไม่ค่อยมีเวลาว่าง ต้องประกอบอาชีพ และไม่ได้สนใจเท่าที่ควร ผู้ปกครองส่วนใหญ่มักจะมาพบกับครู เมื่อทางโรงเรียนนัดแนะ และประชุมเท่านั้น
3. ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่เคยได้รับการบอกเล่าเกี่ยวกับการสอนของครู แต่กิจกรรมที่ผู้ปกครองสังเกตได้จากการเล่นของเด็กนักเรียน ได้แก่ กิจกรรมของการเกษตรงานฝีมือ การทำอาหาร กีฬา เป็นต้น
4. ผู้ปกครองส่วนใหญ่ 80% พอใจในผลการเรียนของนักเรียน เนื่องจากผลการเรียนออกมาดีขึ้นกว่าเดิมหลาย ๆ อย่าง
5. ผู้ปกครองส่วนใหญ่ 60% ต้องการให้ปรับปรุงวิธีสอน โดยสอนเลขให้เข้าใจง่ายขึ้น ให้นักเรียนอ่านหนังสือมากขึ้น

6. ผู้ปกครองส่วนใหญ่ 60% มีความเห็นว่านักเรียนยังได้รับความรู้ จากครูไม่เพียงพอ และมีความประสงค์จะให้ครูช่วยเหลือการเรียนการสอนเพิ่มเติมในกลุ่มวิชาทักษะ

7. ผู้ปกครองมีความเห็นว่าครูเอาใจใส่ และติดตามผลการเรียนของนักเรียน อยู่ในเกณฑ์

8. ความรู้ ทักษะงาน และประสบการณ์ที่ผู้ปกครองเห็นนักเรียนนำมาใช้ที่บ้าน และชุมชนคือ งานฝีมือ การเกษตร ปลูกดอกไม้ ผักสวนครัว เลี้ยงสัตว์ ทำอาหาร การระวังรักษาสุขภาพอนามัย การออกกำลังกายเป็นส่วนใหญ่ตามลำดับ

9. ผู้ปกครองส่วนใหญ่พอใจต่อการนำความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ที่บ้านและชุมชนมาก นักเรียนสามารถทำประโยชน์ได้หลายอย่างมีความรับผิดชอบช่วยเหลือตนเอง และครอบครัว รู้จักประหยัด ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน สามารถหารายได้ช่วยตัวเอง ทำดอกไม้ไปทำบุญที่วัด

10. ผู้ปกครอง 50% ให้ความเห็นว่าไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่ร่างขึ้นในส่วนที่ผู้ปกครองเห็นว่า เป็นปัญหามากได้แก่ การเรียนทางคณิตศาสตร์ ภาษาไทย การชาคูปกรณ์ สุขภาพไม่ดี เด็กไม่ตั้งใจเรียน คู่มือที่สั้นมาก เรียนไม่เก่ง เด็กมีปมค้อย

ศิริวัลย์ อุกมพรวิรัตน์ (2525:บพคัยย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "การส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2" โดยใช้แบบสอบถามนักเรียน และสัมภาษณ์ผู้ปกครองกลุ่มละ 120 คน ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า

1. การส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแตกต่างจากการส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์ของผู้ปกครองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2. ผู้ปกครองที่มีอาชีพรับราชการส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพรับจ้าง

3. ผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา ส่งเสริมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนสูงกว่าผู้ปกครองที่มีการศึกษาค่ำกว่า ป.4

4. ผู้ปกครองนักเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน -

ส่งเสริมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนสูงกว่าผู้ปกครองของนักเรียนที่สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัด

✓ ชีระ รัชย์บุษยรรยง (2525:70-73) ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความ
สนใจในวิชาการงาน-อาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตอำเภอบ้านหมี่ จังหวัด
ลพบุรี ปีการศึกษา 2521" ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 เขตอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จำนวน 733 คน โดยใช้แบบสอบถาม
เป็นเครื่องมือในการวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละพร้อมนำเสนอในรูปแบบตาราง
ผลการวิจัยพบว่า หมวดเกษตรกรรมนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจมากในวิชาการทำสวน
ผักและสวนไม้ดอกไม้ประดับ หมวดคหกรรมนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจในกลุ่มงาน
ประดิษฐ์และกลุ่มอาหาร หมวดศิลปปะติดกรรมนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจมากในวิชาชีพ
กลุ่มงานประดิษฐ์ไม้ไผ่ หวาย และวิชาชีพช่างเขียน หมวดอุตสาหกรรมนักเรียนส่วนใหญ่
ให้ความสนใจในกลุ่มวิชาช่างยนต์และกลุ่มวิชาช่างวิทยุ

วิศิษฐ์ อ่อนมิตร (2525:บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่าง
สภาพแวดล้อมทางครอบครัวกับสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่สอง" ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดลพบุรี จำนวน
175 คน ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัยขึ้นประกอบด้วยแบบสอบถามสัมฤทธิผลทางการเรียน
และแบบสัมภาษณ์ความภาคภูมิใจของผู้ปกครองนักเรียน เก็บข้อมูลโดยการทดสอบและสัมภาษณ์
วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนและคำนวณหา
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation
Coefficient) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาเชื้อชาติจีนมีคะแนนเฉลี่ยสัมฤทธิ-
ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีบิดามารดาเชื้อชาติไทย และสภาพแวดล้อม
ทางครอบครัวมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

✓ เขตการศึกษา 5 (2525:3-4) ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการของผู้ปกครอง
เกี่ยวกับการเรียนวิชาอาชีพของเด็กตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521" ซึ่ง
ได้ทำการศึกษาจากโรงเรียน 32 โรงเรียน นักเรียน 1,500 คน และผู้ปกครอง 937 คนโดย

ใช้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผู้ปกครองอาศัยอยู่นอกเมืองมากกว่าในเมือง รายได้ของหัวหน้าครอบครัวปีละมากกว่าหนึ่งหมื่นบาทมีอัตราสูงสุด ซึ่งส่วนมากมีอาชีพทำสวน ทำไร่ ส่วนระดับการศึกษาจบ ป.4 หรือเทียบเท่ามีอัตราสูงสุด ในด้านความเข้าใจหลักสูตรผู้ปกครองเข้าใจดี และเข้าใจเล็กน้อยพอ ๆ กัน ผู้ปกครองไม่ต้องการให้เด็กเรียนวิชาชีพในท้องถิ่นถึงร้อยละ 62.97 แต่ต้องการให้โรงเรียนเปิดสอนวิชาอาชีพที่มีอยู่ในท้องถิ่นถึงร้อยละ 93.17 และพอใจที่โรงเรียนเปิดสอนอยู่ขณะนี้ถึงร้อยละ 94.98 ในด้านให้บุตรหลานไปเรียนวิชาอาชีพนอกโรงเรียนต้องการร้อยละ 43.54 แต่ร้อยละ 63.61 ต้องการให้เด็กรับราชการและให้เด็กเลือกเรียนวิชาสามัญถึงร้อยละ 75.99

ไพฑูริย์ หอหุน (2526:จ) ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองต่อการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรมโรงเรียนประถมศึกษา" ตัวอย่างประชากรเป็นผู้บริหาร 41 คน ครู 176 คน และผู้ปกครองนักเรียน 301 คน จากโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดนครนายก ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่าในความเป็นจริงผู้บริหาร ครูและผู้ปกครอง มีความเห็นว่า ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในด้านการบริหารและด้านการเรียนการสอนน้อย แต่ในความคาดหวัง ผู้บริหารและครู มีความเห็นว่า ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมโรงเรียนประถมศึกษาในระดับมาก

✓ วิรัช ชูสูงเนิน (2527:บพคคัยอ) ทำการวิจัยเรื่อง "สมรรถภาพคณาวิชาการของครูประถมศึกษาในจังหวัดพิษณุโลกที่สอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6" ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษา เป็นครูประถมศึกษาที่ทำการสอนกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ ในโรงเรียนประถมศึกษาที่สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 273 คน เป็นชาย 110 คน หญิง 163 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการวิจัยปรากฏว่า สมรรถภาพคณาวิชาการของครูประถมศึกษาในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และเมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ครูประถมศึกษาที่มีสมรรถภาพคณาวิชาการสูงในจำนวนบ้าน และสมรรถภาพคณาวิชาการต่ำในงานประดิษฐ์และงานช่าง

* ภิรมย์ ศรีเพชร (2527:บพคคัยอ) ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความถี่ของการและการปฏิบัติจริงในการฝึกปฏิบัติคณาการทำงานและพื้นฐานอาชีพของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่หก ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี" โดยศึกษาจากตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 772 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างและเกษตรกรรวม ในอนาคตนักเรียนต้องการประกอบอาชีพรับราชการมากที่สุด คือร้อยละ 46.5 รองลงมาคือร้อยละ 18 ต้องการประกอบอาชีพเกษตรกร สำหรับงานในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ นักเรียนสนใจมากที่สุดคืองาน - ประคิษฐ์ รองลงมาคืองานเกษตร ในด้านความต้องการและการปฏิบัติจริงในการฝึกปฏิบัติ ด้านการทำงานและพื้นฐานอาชีพนั้น ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความต้องการในการฝึกปฏิบัติสูงกว่าการได้ปฏิบัติจริงในค้ำนผู้ปกครองนั้น ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้นักเรียนเรียนงานต่าง ๆ ในกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ และไม่ให้ความร่วมมือในการติดตามผลการปฏิบัติของนักเรียนเท่าที่ควร เพราะทางโรงเรียนขาดการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองนักเรียนเข้าใจ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยต่างประเทศ

โชปรา (Chopra 1967:359-362) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมีอายุระหว่าง 14-17 ปี จำนวน 1,359 คน จากโรงเรียนมัธยมในเมืองหลวง 27 โรงเรียน และในชนบท 6 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทางคณิตปัญญา แบบทดสอบทางคำนิชาการ และแบบสอบถามด้านสังคมและครอบครัว ซึ่งแบ่งอาชีพของผู้ปกครองเป็น 7 อาชีพคือ อาชีพค้าขาย อาชีพพนักงานบริหาร อาชีพเสมียนบัญชี อาชีพนักเดินตลาด และธุรกิจย่อย อาชีพช่างฝีมือ อาชีพเกษตรกรกรรมและอาชีพกรรมกร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิชาการ จะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพอย่างอื่น อาชีพของบิดาเป็นสิ่งที่บ่งบอกระดับทางสังคมของครอบครัว และมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในด้านการศึกษาของบุตร

เวิร์ซิงตัน (Worthington 1971:7-10) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับเกรดการเรียนในครึ่งปีแรกของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยยูทาห์ จำนวน 2,260 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบ เอ.ซี.ที (American College Testing) ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์และธรรมชาติวิทยา ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในการค้นคว้าของเขาหมายถึง รายได้ของครอบครัวและอาชีพของผู้ปกครอง ซึ่งเขาแบ่งฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ปกครองเป็น 3 ระดับคือ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ พบว่าผู้ปกครองระดับกลางและระดับสูงให้การส่งเสริมการเรียนของเด็กในความปกครองสูงกว่าผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

แมเจอร์แบงก์ (Marjoribanks 1972:103-109) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ปี จำนวน 185 คน เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบทดสอบ (Primary Mental Ability) ซึ่งแบบทดสอบนี้แยกออกเป็นแบบทดสอบย่อย ๆ 4 ฉบับคือ แบบทดสอบคำภาษา แบบทดสอบเกี่ยวกับตัวเลข แบบทดสอบมิติสัมพันธ์ และแบบทดสอบเหตุผล นอกจากนี้ยังมีแบบสัมภาษณ์ผู้ปกครองเป็นเครื่องมือในการวิจัยด้วย ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองให้การส่งเสริมการเล่า-

เรียน จะมีการเตรียมโครงการในการเรียนของเด็ก เห็นความก้าวหน้าของเด็ก และเห็นความสำคัญของการศึกษาลูกคนมีความสนใจเรื่องเกี่ยวกับโรงเรียน จะมีคะแนนจากแบบทดสอบ (Primary Mental Ability) สูง และจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบต่าง ๆ ผลปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ (Primary Mental Ability) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .69 ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง

อีวานส์ (Evans 1975:4147A) ได้ศึกษาความคาดหวังของผู้ปกครองต่อเด็กในระดับประถมศึกษาในคานาเคอร์นิจ บุคลิกภาพ มนุษยสัมพันธ์และวิชาการ โดยค้นคว้าจากผู้ปกครอง 2 กลุ่มคือ ผู้ปกครองนิวกาห์และผู้ปกครองนิวซาว โดยใช้แบบสอบถามพบว่าผู้ปกครองทั้ง 2 กลุ่ม มีความคาดหวังแตกต่างกันคือ

ผู้ปกครองนิวกาห์ต้องการให้เด็กรู้จักใช้จ่ายอย่างฉลาด รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ พัฒนาสุขนิสัย รู้จักเล่นอย่างยุติธรรม และรู้จักกำหนดเวลาของตน ส่วนผู้ปกครองนิวซาวเน้นในด้านความต้องการให้เด็กรู้จักใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ นอกจากนี้ผู้ปกครองที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคาดหวังเกี่ยวกับคุณลักษณะของเด็กแตกต่างกันดังนี้

ในด้านพื้นฐานการศึกษาของผู้ปกครอง ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำ ต้องการให้เด็กรู้จักใช้จ่ายอย่างฉลาด รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และรู้จักฝึกปฏิบัติสุขนิสัย ส่วนผู้ปกครองที่ได้รับการศึกษาสูง ต้องการให้เด็กรู้จักประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนมา และมีความสามารถในการอ่าน

ในด้านขนาดของครอบครัว ผู้ปกครองในครอบครัวขนาดใหญ่ ต้องการให้เด็กรู้จักใช้จ่ายอย่างประหยัด รู้จักสร้างตัว รู้จักใช้สิทธิพัฒนาความรับผิดชอบ ปรับปรุงสังคมและรู้จักแบ่งเวลา ส่วนผู้ปกครองในครอบครัวขนาดเล็ก เน้นให้เด็กมีความสามารถในการอ่าน

ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ผู้ปกครองของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำต้องการให้เด็กรู้จักใช้จ่ายอย่างประหยัดและรู้จักสร้างตัวมากกว่าผู้ปกครองของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

บทสรุป

จากการศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง ทำให้ได้แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองในคานการศึกษาทั่วไป และคานการงานและพื้นฐานอาชีพที่มีมากมายหลายอย่างและล้วนแต่มีส่วนเกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น ผู้วิจัยจึงรวบรวม

บทบาทต่าง ๆ ที่เห็นว่าสำคัญนำมาศึกษาถึงการส่งเสริมการเรียนรู้กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพของผู้ปกครองนักเรียนโดยแบ่งเป็น 6 ด้านคือ ด้านการให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการงานและพื้นฐานอาชีพ การฝึกหัดและการแก้ไขการทำงานของเด็ก การจัดหาสื่อการเรียนรู้กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ การชักจูงให้สนใจและเห็นความสำคัญของกลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ การติดตามผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการงานและพื้นฐานอาชีพ และการจัดสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้กลุ่มการทำงานและพื้นฐานอาชีพ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย